

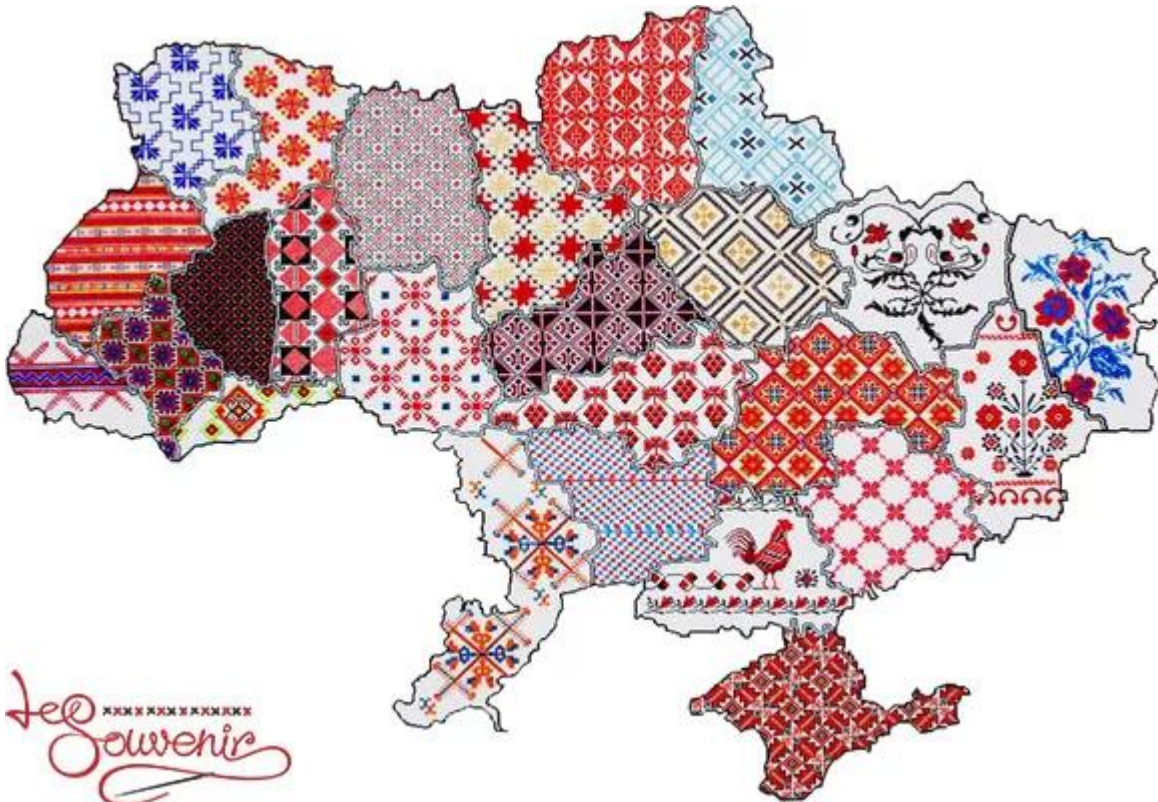
Проект "Мудрість мого
народу" за вивченою темою
«Мій український народ»

Скібчик Діана

6-В клас

ХЛ №107

Символіка української вишивки.

ПРО ЩО РОЗПОВІДАЄ ВАША ВИШИВАНКА?

КВАДРАТ
Благополуччя, мир,
достаток, змене поле

РОМБ
Союз сонця і землі,
плодючість

РОМБ ІЗ КРАПКОЮ
Посередині - засіяне поле

КОЛО
Символ сонця, божественна
енергія, безперервність
буття і вічність

РОСЛИННИЙ МОТИВ
Чистота, процвітання
роду та життя

КАЛИНА
Любов, багатство, красу,
материнство і потомство роду

ГІЛКИ ДУБА
Прообраз Перуна – бога
блискавки і грому

ВИНОГРАД
Сімейне щастя

КВІТИ МАКУ
Захиститися від злого ока

ДЕРЕВО ЖИТТЯ
Краса, молодість,
оновлення душі і тіла

СЕРЦЕ
Символ переважно
на весільних сукнях для
щасливого сімейного життя

ЗОРІ
Оберіг від зла і негативу,
захищає від хвороб і безсилля

ШЕВРОНИ
Жіноча і чоловіча сутність,
дух і матерія

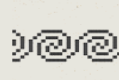
ХВИЛЯСТІ ЛІНІЇ
Вода, дощ, плинність часу
та еволюція Всесвіту

ХРЕСТ
Оберіг від злих духів

ВОСЬМИПРОМЕНЕВА ЗІРКА
Поєднання жіночого і чоловічого
начал, що дає життя усьому

БЕЗКОНЕЧНИК
Життєвий шлях, символ вічного
буття, сили та життєвої енергії

Унікальність Софії Київської.

Софійський собор, або Софія Київська, також Софіївський собор— визначна пам'ятка історії та архітектури України, розташована на Софійській площі міста Києва. Збудований у 1017–1037 роках на замовлення і коштом київського князя

Ярослава. Названий на честь Святої Софії, Премудрості Божої, відомої в (старо)київському, (старо)українському і (старо)руському фольклорі також як «Баба Софія з Києва».

Мав статус катедрального собору. З перервами був резиденцією київських митрополитів (православних та унійних). До середини XIII століття використовувався як головна церква Русі, місце поховання великих князів київських. При соборі велося літописання, була створена перша бібліотека. Занепав у XIV столітті. Відновлений стараннями митрополита Петра Могили і гетьмана Івана Мазепи. Був головним храмом Софійського монастиря (з 1638). Складова Національного заповідника «Софія Київська» (з 1934). Поєднує візантійський і бароковий архітектурні стилі. Одна з небагатьох уцілілих споруд часів Русі. Пам'ятка української архітектури та монументального живопису XI—XVIII століть. Об'єкт Світової спадщини ЮНЕСКО.

Традиційні ремесла українців.

Хліборобство

На етнічній території України населення здавна займалося хліборобством. У давні часи трипільської культури, ще чотири тисячі років до н.е., вирощування злаків посідало чільне місце серед інших видів господарських занять — таких, як мисливство, збиральництво, рибальство, до певної міри тваринництво. Сприятливі кліматичні умови, погідний ландшафт, родючі чорноземи спонукали до праці у полі. Минали тисячоліття, відбувалися переміщення давніх хліборобських племен з місця на місце, і все ж хто б не оселявся на тій землі — неодмінно відновлював традиції вирощування хлібних злаків.

Тваринництво

Тваринництво належить до важливих господарських занять, які існували в Україні з давніх-давен. Хліборобство не могло успішно розвиватись, якби не були приручені тварини, що забезпечували мешканців нашого краю молочними і м'ясними продуктами, використовувались як тяглова сила. Добрий урожай отримували тоді, коли для посіву був якісно підготовлений ґрунт. Без відповідних упряжних знарядь для ефективного застосування у господарстві тяглової сили цього досягти неможливо. Найпростіше рало, знайдене у степовому Подніпров'ї (курган «Висока могила»), археологи датують початком II тис. до н.е.

Вівчарство

Окремою галуззю тваринництва в Україні було вівчарство, де протягом тривалого часу формувалися цікаві традиції. Адже овець розводили з давніх-давен, оскільки вони забезпечували селян найнеобхіднішим: із шкір та вовни виготовляли одяг; м'ясо і молоко були цінними продуктами харчування; літування в кошарах на рільних площах сприяло удобрюванню ґрунту тощо. Вівчарство в українському селянському господарстві узгоджувалось із усталеним напрямком і основними засадами культури господарювання. Хліборобські засади господарств на більшості території України і значною мірою ландшафт зумовлювали особливості випасання худоби в цілому і овець зокрема. Якщо для великої худоби були характерними вигінний, відгінний, а навіть змішаний типи (коли корів залишали у селі, а воли і коні стаціонарно літувались на відповідних пасовищах), то для овець побутувала відгінна форма випасання і лише у степовій зоні переважала вигінна.

Бджільництво

Бджільництво належить до найдавніших занять українців. Про поширеність його свідчать збережені донині давні топоніми та гідроніми: Мединичі, Мединівка, Бортне, Бортники, Уборть тощо. Мед та віск завжди широко використовувалися як продукти харчування, а також служили оброком при зборі данини, були важливим предметом експорту до Західної Європи.

Упродовж багатьох віків існування бджільництво пройшло кілька етапів розвитку, з яких дослідники виділяють три основні: дике (початкове, або земляне); бортне; вуликове.

A close-up photograph of a person's hands holding a fishing rod and reel. The person is wearing a dark jacket. The background shows a river with a blurred shoreline of trees in autumn colors under a clear sky.

Мисливство

Мисливство в Україні мало давні й міцні традиції. Питома вага цього заняття в господарській системі, розміри й способи мисливства склалися історично і залежали від багатьох факторів. Насамперед цьому сприяли природно-кліматичні та географічні умови: у лісах водилось чимало дичини — вовки, ведмеді, вепри, олені, борсуки, лисиці, зайці, куниці тощо, а також нині втрачені тури, дикі коні, зубри, лосі, різноманітне птаство — качки, гуси, куріпки, дрофи, у ріках — видри та бобри. Полювання переслідувало дві мети: вберегти господарство від шкідників, а також поповнити запаси харчування й сировини для домашнього виробництва в умовах натурального господарства.

Рибальство

Рибальство в Україні було відоме віддавна. Це підтверджують археологічні знахідки — глиняні та кам'яні грузила для риболовних сітей, різноманітні гачки тощо, які належать до черняхівської культури (II—V ст.) та наступних епох (VI—IX ст.). Поширенню рибальства сприяла велика кількість рік та інших водоймищ, а також прадавня традиція використання риби у харчуванні.

У період феодалізму вилов риби належав до панщизняних повинностей кріпаків. Крім того, у деяких районах України селяни зобов'язані були поставляти своїм поміщикам прядиво для риболовних снастей, підводи для транспортування риби.

Чумацтво

Одним з найдавніших і найвагоміших допоміжних занять українців було чумацтво. Початки цього заняття сягають доби Київської Русі. Так, у «Літописі Руському» згадуються прасоли, що займалися транспортуванням солі з Прикарпаття. В XIV—XV ст. чумацтво перетворилося на промисел, тобто стало важливим джерелом заробітку значної частини населення. З того ж часу в письмових пам'ятках фігурує основний засіб транспорту українських чумаків — «мажа». Не менш інтенсивно розвиввся даний промисел у наступних сторіччях, досягши найбільших масштабів наприкінці XVIII — у першій половині XIX ст. Тоді чумацтво побутувало майже на всій території сучасної України.

Писанкарство

Чисте гладкофарбоване або оздоблене візерунками яйце набуло символічного релігійно-обрядового значення ще задовго до християнства. У багатьох народів збереглися перекази, в яких яйце виступає джерелом життя, світла і тепла, навіть зародком усього Всесвіту. Існують також численні варіанти легенд, які пояснюють побутування писанок під час Великодніх свят, пов'язують виникнення традицій писанкарства з євангельськими подіями (страстями Христа) тощо.

Гончарство

Гончарство — обробка глини та виготовлення різноманітного кухонного посуду, а також цегли, кахлів та іншої кераміки. Гончарні вироби на території України, що належали до трипільської культури, вже визначалися вишуканістю форм, цікавою оздобленістю. На ручному гончарному крузі, що з'явився тут у II ст. н.е., з використанням спеціальної обпалювальної печі — горна — виготовлялася основна маса керамічного посуду в Київській Русі, де гончарне ремесло досягло високого рівня. У XIV—XV ст. на Україні почали застосовувати досконаліший та продуктивніший ножний круг.

Ковальство

Ковальство — обробка металів способом гарячого кування. На території України сформувалося ще у давньоруський період. З розвитком обробки металів у XV—XVI ст. від ковальства відокремилися більш вузькі спеціалізації по виготовленню голок, годинників, ювелірних виробів (золотарство), котрі зосередилися у містах.

Золотарство

Золотарство — обробка благородних металів — золота, срібла та ін. На території України бере свій початок у ремісничому виробництві докиївської доби. У другій половині XVII—XVIII ст. золотарі широко виготовляли сережки, персні, каблучки, оклади для ікон тощо. Осередками золотарства були здебільшого великі міста — Київ, Чернігів, Харків, Львів, Ніжин, хоча траплялися золотарі і по селах, особливо на Гуцульщині.

Ставлення українців до свят.

Свято в українській народній традиції завжди займало провідну роль. Усі свята українського календарного року пов'язані з господарським життям та побутом українців. Кожне з них має свої особливості, традиції та обряди.

Ми собі не уявляємо Різдва без куті, Великодня - без писанки, Святої Троїці - без клечання, навіть називаємо це останнє свято «Зеленими Святами». Всі ми відзначаємо свято Купала, на «Введіння» закликаємо щастя на майбутній рік, на «Катерини» кличемо долю, а на «Андрія» хто з нас не кусав галети (це великий корж із білого борошна) і яка дівчина не ворожила, чи вийде заміж цього року?

Краса рідного слова, пісні.

МІЛА
НІЖНА БАРВИСТА ЗАПАШНА
ВЛУЧНА РОСЯНИСТА ДОТЕПНА КРАСНА
КАЛИНОВА ВЕСЕЛКОВА ПИШНА ВЕЛИЧНА
ВИШУКАНА ОСЯЙНА ГОМІНЛИВА КРИЛАТА СОНЯЧНА
ДЗВІНКА НЕПОВТОРНА СОЛОВ'ІНА ІСКРОМЕТНА ЛАСКАВА
ГРАЙЛИВА НЕЗНИЩЕННА СВІТАНКОВА ВИШНЕВА
ЯКА НАША МОВА ДЖЕРЕЛЬНА
ДЗВІНКОГОЛОСА РІДНА ШАНУЙ МІЛОЗВУЧНА ГНУЧКА
М'ЯКА ЛАГІДНА КРИШТАЛЕВО-ДЗВІНКА ЖИТЦЕДАЙНА ЩИРА
РОЗМАЇТА ЯСНА ЖАРТІВЛИВА МЕЛОДІЙНА БАРВІНКОВА
ПРАДАВНЯ ПРАВДИВА СОНЦЕСЯЙНА ЩЕБЕТЛИВА
СПІВУЧА РАДІСНА ПРОМЕНИСТА ПРЕКРАСНА
ЧИСТА ВИРАЗНА ЩЕМЛИВА СОКОВИТА
ЩЕМКА ЩЕДРА ЯСКРАВА ЛЮБА МУДРА
ЖИВА ГАРНА ДОБРОЗИЧЛИВА

